

Miloslava Zemanová

Životopis

Paní Miluška Zemanová se narodila roku 1947 v Rumburku poté, co její maminku saněmi odvezly do nemocnice dvě tety, tehdy totiž bývalo přes zimu mnohem více sněhu než dnes. Její rodiče se jmenovali Josef Dvořák a Marie Dvořáková. Miluška byla ze sourozenců nejstarší, dále měla čtyři bratry - Josefa, Vladimíra, Jiřího a Milana. Bratra Josefa krátce po narození v roce 1950 zavraždila německá lékařka. Tato doktorka měla na svědomí mnohem více dětských životů, své o tom vypovídají pohřební knihy z dané doby.

Miluščina rodina se do pohraničí dostala z Vysočiny, která zažila nejvíce bombardování a bojů. Její prarodiče byli zvyklí na bídu a těžkou dřinu, přestěhování byla pro ně obrovská změna. Velmi se jim stýskalo po rodné Vysočině.

Její tatínek byl truhlářem, z Vysočiny si přivezl nářadí a ponk, stroje si postupně dokupoval a otevřel si v Rumburku truhlářskou dílnu. Ovšem po roce 1948 už nebylo možné soukromě podnikat. Doma si ale dílnu nechal a občas tajně "melouchařil". Oficiálně začal pracovat v továrně na píána v Jiříkově, potom přestoupil do truhlářské dílny do Rumburka. Po problémech s textem připsaným pod komunistický plakát vylepený na této truhlářské dílně byl donucen v šedesáti letech změnit zaměstnání, dostal se do Chřibské, kde musel opravovat vagóny. Rok poté šel do důchodu.

Maminka se musela vyrovnat se ztrátou svého novorozeného syna Pepíčka, to ji velmi zasáhlo. Ztráta Pepíčka nebyla první ztrátou blízké osoby. Už na konci války v květnu 1945 se musela vyrovnat se ztrátou svého mladšího (tehdy osmnáctiletého) bratra Miloslava. Ten byl zabit v posledních bojích, kdy už prakticky bylo jasné, že naše území bude brzo osvobozeno. Nakonec si své zaměstnání našla na dráze a stala se první strojvedoucí ženou ve Šluknovském výběžku.

Miluška chodila na základní školu do Rumburka, která se nyní jmenuje Pastelka. Jako střední školu si vybrala železniční učiliště. Následně si v Karlových Varech udělala dodatečně ekonomickou školu. Miluška za celý život vystřídala několik zaměstnání. Pracovala na dráze, obecním úřadě, v Rumburku na posádce u chemiků, a nakonec na úřadu práce.

V roce 1967 se provdala za Karla Zemana. 23. května 1968 byla v Rumburku vojenská přehlídka a průvod na počest 50. výročí Rumburské vzpoury. 29. května 1968 se jí narodil první syn Pavel a léto jí rychle uteklo. V srpnu téhož roku Miluška slyšela dunění a hukot, myslela si, že to jsou kombajny. Kolem jedenácté večer se šla ze zvědavosti podívat

ven. Viděla kolem Zámečku projíždět tanky od Jiříkova, rychle skočila do příkopu a pozorovala je. Pod pouličním světlem jí připadala jejich hvězda bílá a myslela si, že to jsou Američané. Přiběhla domů, zapnula rádio, v něm ticho a šum. Po půlnoci začali hrát naši hymnu a hlásili, že jsme byli obsazeni vojsky Varšavské smlouvy. Ráno lidé začali otáčet značky, aby tanky zabloudily. Lidé proti Rusům začali cítit nenávisť.

Po Sametové revoluci vůbec nebyla hrdá na to, že je Češka. Lidé kradli a snažili se rychle získat co nejvíce peněz. Za hranicemi byly v obchodech cedule, které apelovaly na Čechy, aby v obchodech nekradli. Miluška se za nás tehdy nesmírně styděla.

Paní Miluška má dohromady tři děti. Nejmladší dceru Danielu, která pracuje v Neugersdorfu v obchodním oddělení. Prostředního syna Zbyňka, který je dispečerem metra v Praze. Ten po Milušce zdědil literární talent. A nejstaršího syna Pavla, který pracuje v Bechsteinu v Seifhennersdorfu. Momentálně je babičkou sedmi vnoučat.

Miluška má mnoho koníčků, mezi ty významné patří tvorba vlastních textů, genealogie a zájem o historii. Miluška zpracovala rodinnou historii do jednotlivých příběhů, které sepsala do několika kronik. Všichni mladší členové rodiny si tak můžou kdykoliv přečíst životní osudy svých předků, které Miluška zažila, slyšela nebo vypátrala v archivech. Miluška má zpracovaný rodokmen rodiny Zemanových až do 16. století.